

Beke Sándor

Az én Miatyánkom

Az ágy szélén ülök
s mondom:
„Mi Atyánk,
aki a mennyekben vagy”,
hol fent
a Mount Everesten,
az égi Csomolungmán,
a mennyország kupoláján,
csillag-cserepek résein át
fürkészsz szerteszt,
s akkor,
amikor nem is gondoljuk,
csillagképek között sétálsz
foszforeszkáló
sétapálcáddal esténként,
hol lent,
az égő Nap alatt,
a harmadik bolygó
göröngyös,
színpompás padlóján,
a homályos
elmék birtokán,
ember-birodalmakon
szemlélődsz
tétlenkedve látszón,
s mégis,
gondterhelten,
teljes odaadással
keresgélisz valamit
a sok millió lélek
kosarában.

Olyan vagy,
mint egy halhatatlan
tudós
a világegyetem

dolgozószobájában,
aki mindig kutat
és tanulmányoz valamit,
de én tudom,
Te az arcodat
keresed az emberben,
s keresteted
Magadat velünk,
emberekkel.

Ha elfáradsz,
a lelkek szürke
romjai között leülsz,
pihenőt tartani.
„Mi Atyánk,
aki a mennyekben vagy”,
Mi Atyánk
itt a Földön,
s a lila világtereken,
hol vagy most,
mindenütt vagy?
Kereslek,
de nem talállak.
Bújócskázol velem?

Te vagy
az emberben
a mindig hiányzó,
s a mindig jelen levő
örök elem,
mindig ott,
ahol nem várnak,
mindig ott,
ahol hívnak,
mindig ott,
ahol nem ismernek

és megtagadnak,
mindig ott,
ahol eltitkolnak
vagy takargatnak.

Miért vagy itt,
Istenem?
Miért nem tűnsz el,
ha azt mondják:
„nincs isten”,
„nem vagy fontos”
és „nincs szükség reád”,
miért vagy egyszerre
itt is és ott is,
a földön, az égen,
a mindenségben?

Bajban elgondolkodik
az ember,
mintha
forró kövön ülne,
kucorodik-töpörődik,
fáj a karja,
feje, lába
és összekulcsolja két kezét,
a kezét,
amivel pofozott
és lekenyerezett,
a kezét,
amivel a Bibliára
hamisan esküdött,
amivel
szent ígéreteket tett,
s közben szájával
az igaz ellen szólt,
s nevetett.
Fázva és égve
a forró kövön,
szégyene parazsán
tétovázik,
kimondja bátran:
„Szenteltessék meg a Te neved”,

Te mennyország-matuzsálem,
kozmosz-karmester,
égi pásztor,
bölc és lélekbe látó
barát,
ó, végső menedék,
neved szenteltessék,
s jöjjön,
„Jöjjön el a Te országod!”

Az ország a tiéd
odafent,
az átlátszó légies,
a tiszta, a szép,
a lilakék,
a sejtelmes égi.
Olyan legyen
az ember lelke is,
áttetsző kristály,
csillag-gyöngysorokkal
ékes!
Legyen meleg
és finom,
mint idelent
a sivatagi üveghomok,
és legyen mély,
mint a tó,
melynek krátere
ismeretlen
és olyan tág,
hogy a föld
másik végéig érjen.

„Jöjjön el a Te országod”
a zölden,
a barnán,
és sötétkéken
forgó Földön,
és szívéből
észlelje rajta az ember
a világtörténet
kezdő pillanatát,

a hat nap alatti
 gyors teremtést,
 érezze s lássa
 a mindenfajta
 szülemény-csodát,
 fogja fel s élje át
 az időt
 s teret pörgető
 alkotást,
 a világtörténet
 minden percét,
 a rég eltűnt
 ember-katonát,
 a fejlődés varázsát,
 minden átalakulás
 szomorú és boldog
 pillanatát,
 az utat,
 a fát,
 az árkot,
 a pocsolyát,
 a kerti tó vizét
 az új ház előtt,
 a várat a dombon,
 hegyoldalban
 a keringő emlékeket
 a temető fölött,
 a rommá lett múltakra
 épült hangyabolyt,
 a világvárosok
 aranyragyogását,
 a kisváros fényeit,
 a falu csendjét
 s a nyugalmas tanyát.
 A vizet,
 tengert, folyót, patakot,
 és ami körülvesz,
 a ritka,
 értékes levegőt
 a legnagyobb csúcson
 a tengerszint felett,
 a játszóteret,

a hinta-palintát
 a gyümölcsfák között,
 a kertet,
 az erdőt,
 a pusztát,
 s a jégország
 izzó fehérségét.

„Legyen meg a Te akaratod,
 amint a mennyben,
 úgy a földön is,”
 s az akarat
 legyen mindörökké
 a Tiéd,
 mert érezzük
 a megbomlott harmóniát:
 amint az emberi lelket
 rejtett,
 gonosz idegenség
 szállta meg,
 s az észnek
 egy földközeli
 testbe öltözött
 örült szellem
 mondja tollba
 az emberveszejtő utat:
 a Rossz fejedelme,
 az irgalmatlan Sátán,
 vagy talán
 maga a
 Démonkirály.

„Legyen meg a Te akaratod”
 a világegyetemben,
 ahol már
 régóta rend van,
 megszokott helyükön
 állnak őrt
 a csillag-katonák,
 akik nem hajladoznak,
 csak fényüket küldik
 Feléd,

és kórusban zengik:
„Miatyánk”.

„Mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma”,
szórd a fényt,
örködj
a termés fölött,
vigyázd
az éltető aranymagot,
a hullámzó kalászt,
s akinek több terem
a földjén,
adj annak
adakozó lelket,
s vidd be
a szegények kapuján.

„És bocsásd meg vétkeinket”,
a bűnkamrákban
felgyűlt
titkos arzenál
ajtájára tégy
bűvös lakatot,
hogy ne tudja azt
kinyitni senki se.
A köveket
vedd le a szívről,
hogy szívünk
doboghasson nyíltan,
szépen, szabadon.
A kő súlyától
mentesítsd a vállat,
hogy ne érezze,
s ne ismétlje mindig
az ember:
„Ezt a terhet
vajon még mindig
és meddig
kell hordoznom?”
A szemellenzőt is
vedd le

szemeinkről,
hogy tisztán lássunk,
s elnyomhassuk
a lélek mélyén kussoló,
kegyetlen fenevadat.
Köszönjük,
Uram,
a bocsánatot,
a szabadságot,
a megtisztulást,
„miképpen mi is
megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek” —
tisztává tett
a beszélgetés Veled,
a gyógyító hitvarázs.

„És ne vígy minket
kísértésbe”,
hálójában vergődtünk
eleget, sokat,
nehéz volt ellenállni
a rabbá
alázó csábításnak,
de ez az ima
útját állta
a rossz szándéknak
és jó útra terelte
emberi akaratunk.

Azért még
felfohászkodom:
„de szabadíts meg a gonosztól!”
És hadd,
hogy a sötétből eltávolodva
reggel
gyermekszívvel ébredjek,
s tiszta legyen
minden tettem,
szándékom
és gondolatom.
Ámen.

Pongrácz P. Mária

Álmok lepedői

Az udvarházat néhány kilométerre a falutól, a hegyek lábánál elterülő rétre építették. Ott hivalkodik a kicsi falusi házakra nézve. A régmúlt eleganciáját egyesíti a tehetős birtokos korszerű igényeivel. Központi fűtés, fürdőszoba, faburkolatú manzárdszobák. Akár húsz vendéget is el lehet itt szállásolni. A földszinti tágas szalonban báli hangulat... Faragott bútorok, porcelán és ezüsttárgyak, velencei tükör, festmények...

A háziasszony született úri nő. Minden nap úgy öltözik fel, mintha előkelő vendégeket várna. Pedig egyedül van. Magára maradt. Festett fekete haja, mint a falak közé tévedt holló vergődik, lebben minden ajtónyitásra. Reggelenként tágasra nyitja a bejárati ajtót. Azt reméli, azt várja, hogy valaki mégis megérkezik. És akkor megterítheti a nagy asztalt, előveheti a kristály poharakat, összecsendülhetnek végre. Dalolhatnak: kling-kling, kling... Varázslatos dallam. Íze, zamata van ennek a pohárcsengésnek...

Egyszer volt, hol nem volt... Befejezetlen, örök mese. Az elmúlt és talán a következő kalandok, szerelmek végtelen lánc. Most mégis érzi, hogy rozsdásodnak a láncszemek. Már-már elszakad a lánc, leperreg a kíméletlen időben. És akkor nem tudja összefűzni már soha többé. Ha erre gondol, összeszorul a szíve. Fél. Nemcsak a magánytól, hanem attól, hogy kihunynak, ellustulnak az álmok...

Mégis eljött az idő, amikor az éjszaka megbolondult. Már sötétedéskor nyugtalan árnyak lebegtek a ház falán, lassan kúsztak fel, indáztak az ablakok mellett, fel egészen a manzárdig. Láthatatlan karmaik bevésődtek a falba, megkarcolták a fakereteket. Sebes volt alattuk a fal, de vértelenül, szóttanul tűrte az árnyak támadását.

Hollóhajú előbb elmélázott a látottakon, elképzelte, hogy az indákon valami lények mozognak. Apró kis tarzánok lendülnek a magasba. Integtetnek neki, csalogatják: „Gyere, megfogjuk a kezed, magunkhoz húzunk. Indákkal borítunk be. Ölelünk szerelmesen...”

Elmúltak a szerelmek, az emlékek nem perzselik, de még melengetik néha a lelkét. Sok kalandja volt, hétvégeken a barátok kikocsiztak az udvarházba. Nagy fehér asztalnál mulattak, nagy fehér ágyban forrósodtak, testük összeforrt. Nem múlhatott el mindez csak úgy, egyszerűen.

Hollóhajú szidta az emlékeket. Néha gyűlölte is. Érezte, hogy egyre inkább megfakulnak, nem járnak vissza látogatóba, nem mélézhat el velük, felidézve hangjukat, alakjukat, érintésüket. A simogatások idővel leperregtek a bőréről, ajka

